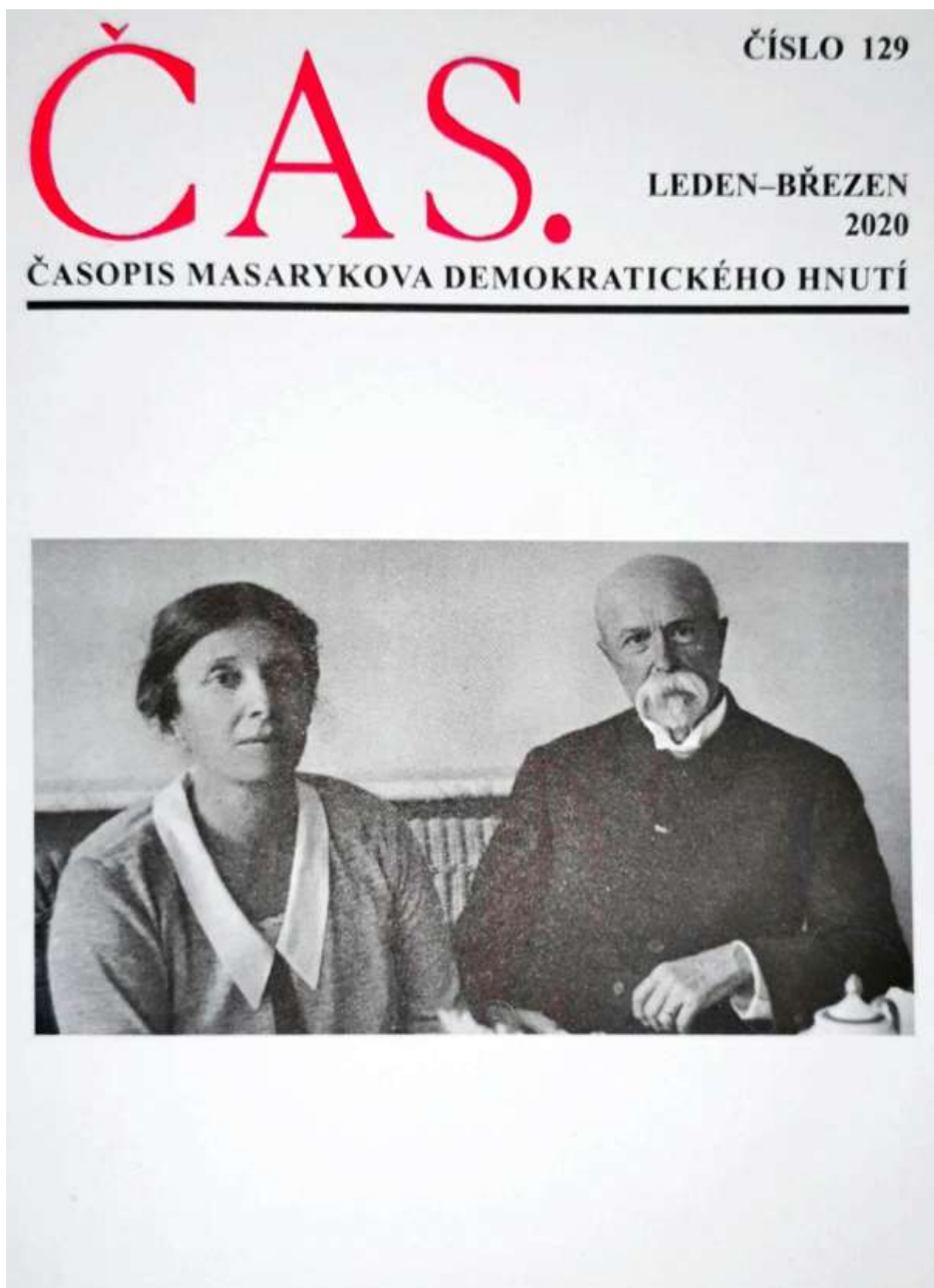

Omluvte prosím dočasně sníženou kvalitu
elektronické verze.

Poslední z mužů 28. října

Bylo jich celkem pět. Antonín Švehla, Alois Rašín, František Soukup, Vavro Šrobár a Jiří Stříbrný. Společně stáli u vzniku republiky v roce 1918 a byli to oni, kteří v Praze vyhlásili 28. října 1918 republiku. Proto se jim také říkalo „muži 28. října“. Po vzniku samostatného československého státu se stali všichni ministři v první vládě. Jejich další životní osudy se však už výrazně lišily. Rašín se jako ministr financí stal obětí atentátu v roce 1923, Švehla zemřel jako uznávaný státník v roce 1933, Soukup zemřel po dlouhé politické kariéře v roce 1940, Šrobár byl členem nejen dvou Fierlingerových vlád po světové válce, ale i poúnorové Gottwaldovy vlády a zemřel v roce 1950 jako ministr vlády Antonína Zápotockého. Jiří Stříbrný byl posledním žijícím mužem 28. října. Nepochybně byl jedním z nejvíce kontroverzních politiků našich moderních dějin. Zemřel týden po svých 75. narozeninách 21. ledna 1955 ve věznicí ve Valdicích (někdy se uvádí, že v Ilavě), když byl v roce 1947 odsouzen k doživotnímu vězení.

Stříbrný se narodil 14. 1. 1880 v Rokycanech jako Ferdinand. Ke změně křestního jména na Jiří došlo až po pravoslavném křtu v roce 1902. Jako redaktor českého časopisu Hlasy na Dunaji, vycházejícího ve Vídni, měl v té době za sebou již 4 měsíce ostrého žaláře pro zločin urážky císaře Františka Josefa I. V roce 1911 byl, již jako proslulý řečník a vycházející politická hvězda mladých národních socialistů, zvolen poslancem vídeňské říšské rady. Jako poslanec se také poprvé setkává s T. G. Masarykem. Jeho politická kariéra díky houževnatosti a organizačním schopnostem stoupá a v dubnu 1918 je již 2. místopředsedou českých socialistů. V létě 1918 se pak stává jedním z členů Národního výboru vytvořeného na základě poměrného zastoupení českých politických stran. Když pak 25. října odjela česká politická reprezentace do Ženevy na schůzku s Benešem, zůstali v Praze pouze mladší představitelé jednotlivých politických stran. Stříbrný tak byl v centru všech akcí, které se 28. října a v bezprostředně následných dnech v Praze uskutečnily. V prvních popřevratových dnech bylo fakticky vládou mladého československého státu předsednictvo Národního výboru. Tento stav trval prakticky až do 14. 11. 1918, kdy se poprvé sešlo Národní shromáždění. To pak aklamací zvolilo prezidentem T. G. Masaryka a přijalo vládu Karla Kramáře. Jiří Stříbrný se v ní stal ministrem pošt a telegrafů. Masarykova archivářka dr. Gašparíková-Horáková později zaznamenala Masarykova slova, která nijak nesvědčila o tom, že by prezident byl s ministerskou sestavou první vlády – a účastí Stříbrného v ní – spokojen. Byla to však slova pronesená až květnu 1929 za zcela jiných poměrů a po několikaleté zkušenosti. Zatím se ještě po řadu let těšil Stříbrný u Masaryka

značné přízni. Dokladem toho byl i dopis, který mu prezident zaslal po demisi na funkci ministra železnic v roce 1919. Důvodem demise byla tehdy skutečnost, že hrál karty ve společnosti s pokladníkem spořitelny, který spořitelnu defraudací připravil o značný finanční obnos. Masarykův dopis stojí za to, aby byl citován:

„Pane ministře!

Děkuji Vám za Vaše rozhodnutí, jímž jste vládě a státu prokázal značnou službu. Doufám, že Váš odchod z oficiálního života politického je dočasný a ztrácím Vás nerad. Ale uznávám za daných poměrů oprávněnost Vašeho postupu. S pozdravem.

T. G. Masaryk“

O dobrých vzájemných vztazích Masaryka se Stříbrným v prvních letech samostatného státu svědčí i to, že na přelomu let 1919/1920 obdržel Stříbrný, po svých nářcích na neúspěchy v soukromém podnikání, od Masaryka finanční výpomoc ve výši 250 000 korun. Stříbrný se tím pak chlubil a říkal, že takový projev prezidentovy důvěry má pro něj historický význam. Když po čase, po bližším seznámení s majetkovými poměry Stříbrného, žádal Masaryk vrácení peněz, musel je jeho právník na Stříbrném vymáhat. Stříbrný naopak – v rozporu se skutečností – tvrdil, že penězi od Masaryka měl být podplacen a že raději celý obnos vrátil sám.

Bylo zcela zřejmé, že v počátcích samostatného státu byl Stříbrný považován nejen za schopného a perspektivního politika, ale i za nejsilnější politickou osobnost ve straně národních socialistů. Rozdílně od předsedy Klofáče se stranické práci věnoval s velkým úsilím a poměrně brzy měl ve straně i zcela rozhodující vliv. Jeho vliv významně posilovala i skutečnost, že vždy dokázal a uměl své straně zajistit potřebné peníze.

Jestliže především v prvních letech samostatného státu byly vztahy Stříbrného k Masarykovi zcela korektní a i Masaryk oceňoval Stříbrného schopnosti a považoval ho za jednoho z nejschopnějších politiků, v případě Beneše tomu tak nikdy nebylo. Stříbrný Benešovi vytýkal, že na poradě v Ženevě neodpovědně nastínil před reprezentanty českých politických stran příliš růžovou budoucnost s množstvím zahraničních peněz, což se ukázalo realitě vzdálené. V průběhu dalších let pak vzájemná animozita ve vztazích Stříbrného a Beneše ještě výrazně narůstala. Nepochybně zesílila po vyloučení Stříbrného ze strany, na němž měl Beneš v rámci vnitrostranických sporů také svůj podíl. Počátkem 30. let pak Stříbrný obviňoval Beneše z brání úplatků, intrik, odstraňování či kompromitování oponentů a otevřeně hovořil o tom, že „*ten malý tajtrlík Ben Ešeda*“ by se měl poroučet. V souvislosti s prezidentskou volbou v roce

musel všechny podezřelé zprostit viny. Dnes připomíná památku Emanuela Zahradníčka v Prostějově pamětní deska. Bezprostředním ohlasem na Zahradníčkovu smrt byla i báseň Jaroslava Seiferta Smrt na jaře, která byla v květnu 1933 otištěna v časopisu sociálně demokratických studentů.

Jako jeden z „mužů 28. října“ se Stříbrný již v letech, kdy zastával ministerské funkce, dostal do sporu s prezidentem Masarykem. Vytýkal mu, že podceňuje celý domácí odboj a jeho podíl na vzniku samostatného státu, a tím i význam 28. října, protože byl informován o situaci doma mylně a až z druhé ruky. Jako vášnivý diskutér dokonce Masarykovi přímo řekl: „*Pane prezidente, jste nespravedlivý k domácímu převratu. Jste mylně informován, kdyby nebylo 28. října, možná, že byste teď jezdil po Evropě jako emigrant.*“ Spor o vymezení podílu domácího a zahraničního odboje na vzniku státu záhy přerostl z věcné a novinami prezentované diskuze do politického boje. V něm pak měl Stříbrný nejen výrazné slovo, ale byl i zcela osamocen. Byl jediným z „mužů 28. října“, který do sporu bojovně zasáhl. Rašín byl již mrtev, Švehla se stylizoval spíše do pozice nezúčastněného pozorovatele, Soukupovi byl bojovný tón diskuzí nepřijemný a cizí a Šrobár byl zticha, protože mužem 28. října se stal v podstatě jen proto, že toho dne se jako jediný – a proto vítaný – slovenský politik objevil v Praze. Ozvali se ale jiní politici. Například Viktor Dyk se nechal slyšet, že podcenění „mužů 28. října“ bylo politickou chybou. Stříbrný, který sporem vehementně bránil i svoji osobní záslužnou roli „muže 28. října“, setrval na bojovných pozicích i po svém politickém pádu. (Nebude zřejmě daleko od pravdy domněnka, že jako zkušený a obratný rétor termín „muži 28. října“ sám vymyslel.) Dokonce ještě po úmrtí T. G. Masaryka neváhal publikovat v Poledním listu, ale i knižně, k celému sporu svá stanoviska. Masaryk mu již oponovat nemohl, došlo proto z iniciativy Československé obce legionářské k sepsání memoranda s názvem Proti zbytečným sporům ve vážné době, které ve smířlivém duchu zdůrazňovalo nutnost jednoty národního odboje.

Do širokého povědomí se jméno Jiřího Stříbrného v letech předmnichovské republiky dostalo jednak díky četným hospodářským kauzám, které byly s jeho jménem spojeny, a pak s tzv. stříbrňáckým tiskem. Jiří Stříbrný byl obecně vnímán nejen jako politik, ale i jako vlivný tiskový magnát. (I prezident Masaryk v obšírné odpovědi Viktoru Dykovi z 6. června 1929 např. konstatuje „Kdo je pan Stříbrný, to Vám jako spisovateli mohou říci jeho tiskoviny...“) Společně s bratrem vlastnil tiskárnu Tempo, z níž vycházela řada titulů, mnohdy i nepříliš dobré pověsti. Vycházely však v poměrně vysokých nákladech, což svědčilo o jejich čtenářské atraktivnosti a finanční úspěšnosti. Rozhodně nepředstavovaly intelektuálně náročné čtivo, ale přinášely spíše senzace a bulvární informace. Nepochybně se v nich odrážely a zúročily dlouholeté novi-

Po své demisi v roce 1919 byl ještě v dalších letech Stříbrný – stále jako žádaný a perspektivní politik – ve dvou vládách opět ministrem železnic a v roce 1925 byl jmenován ministrem národní obrany. Po určitou dobu zastával i funkci premiérova náměstka. V této funkci se angažoval i při přípravách personálního složení úřednické vlády, když dr. Schieszlovi, přednostovi legislativního a politického odboru prezidentské kanceláře, sdělil, že ho Masarykovi navrhne jako premiéra. Masaryk ale Schieszlovi přímo řekl, že s tímto návrhem nesouhlasil, protože kdyby byl Schieszl premiérem, tak by všechno odnášel on jako prezident. Schieszl pak v úřednické vládě nezastával post premiéra, ale pouze ministra sociální péče. V roce 1926 skončila nejen Stříbrného ministerská kariéra, ale po vnitrostranických sporech byl vyloučen i z národně socialistické strany. Přitom k tomu, aby k vyloučení nejen došlo, ale bylo členy i příznivě přijato (přece jen se jednalo o vyloučení dlouholetého předáka strany, což nebylo v politickém životě nijak běžné), byly použity i nepříliš čisté metody včetně nepodloženého obvinění z venerické choroby. Doposud úspěšný a zdánlivě i perspektivní politický vzestup Jiřího Stříbrného byl ukončen. Další jeho politická kariéra již zdaleka nebyla tak hvězdná. Stal se představitelem a nezřídka i zakladatelem politických hnutí orientujících se na vypjatý nacionalismus. Politicky nejznámější zřejmě bylo Národní sjednocení se svým heslem Nic než národ a zviditelněné šedými košilemi svých příznivců (inspirace černými košilemi italských fašistů a hnědými košilemi fašistů německých byla zcela zřejmá). S jeho existencí je spojena i tragická událost z dubna 1933.

Jiří Stříbrný byl vyhlášený a velmi schopný řečník. Zřejmě i proto zanechal Emanuel Zahradníček, student přírodovědecké fakulty Karlovy univerzity, svým kolegům v Masarykově koleji vzkaz: „*Vrabče a Kočko, jdu si poslechnout Jirku Stříbrného.*“ Vrabec a Kočka, kolegové a mladí funkcionáři sociální demokracie, se ale už návratu Emanuela Zahradníčka nedočkali. Na zahajovací propagační schůzi tzv. Týdnu boje národní mládeže, kterou pořádalo k fašismu inklinující Národní sjednocení na pražském Slovanském ostrově, došlo k výtržnostem a rvačkám, při nichž byly sálem házeny i židle. Jednou z nich byl Zahradníček zraněn na hlavě. Zraněný byl odvezen na pražskou kliniku, po několika dnech propuštěn, odjel k rodičům do Prostějova, ale tam na následky svého zranění 14. dubna 1933 zemřel. Zahradníček bývá často zmiňován jako první česká oběť fašismu. Dodejme, že se ještě nejednalo o oběť fašismu německého, ale českého. Smrtelnému zranění Emanuela Zahradníčka byl Jiří Stříbrný, jako hlavní protagonista schůze, osobně přítomen. Přítomen byl i na důvěrné poradě funkcionářů Národního sjednocení, na niž bylo po Zahradníčkově smrti dohodnuto, jak formovat veřejné mínění před očekávaným soudním líčením. Ani téměř tříleté vyšetřování událostí pak nepřineslo výsledky. Nepodařilo se totiž prokázat, kdo Zahradníčka smrtelně zranil. Soud proto

1935 se Stříbrného protibenešovské útoky ještě stupňovaly, když Stříbrného tisk obšírně publikoval „*tři základní lži Benešovy kampaně*“. Za tyto lži bylo vydáváno to, že není pravdou, že by Masaryk nepřipouštěl jiného kandidáta než Beneše, že není pravdou, že by Beneše osobně doporučil premiér Hodža, a také to, že Beneš rozhodně není národním kandidátem (protože z českých stran má podporu jen socialistů a lidovců) a je vlastně kandidátem nenárodních socialistů a internacionálních komunistů.

Stříbrného útoky na dr. Beneše pak vyvrcholily v období po mnichovské dohodě a odchodu Beneše do emigrace. Z té doby se zachoval i Benešův nebývale ostrý výrok z listopadu 1940, který zaznamenal jeho kancléř J. Smutný: „*Já si z domácího odboje vážil jedině Rašina. To byl skutečně jediný revolucionář, zbojník, ten věděl, co chce. Kramář byl primadona a zbabělec, prosil císaře za milost. Švehla byl podvodník, Stříbrný všivák.*“ Benešovo označení „všivák“ bylo zřejmě reakcí především na situaci po Mnichovu. Stříbrného tisk tehdy rozpoutal ostrou protibenešovskou kampaň s heslem „*Odbenešit republiku!*“ a Beneš jím byl prezentován jako nepřítel první kategorie. Současně byl napadán i Masaryk zdůrazněním, že „*politika dr. Beneše byla také politikou Masarykovou a kriticisem nesmí se zastaviti ani před touto skutečností*“. Racionalita tohoto konstatování odpovídá objektivním závěrům historika prof. Odložilika, který zasvěceně konstatuje: „*Základní pravidla československé zahraniční politiky pocházela z Masarykovy myšlenkové dílny a nesla pečeť jeho osobnosti.*“ Ovšem útoky na Beneše a jeho mediální skandalizace, plná lži a polopravd, vedená bez racionální argumentace a zkušeně zaměřená především na emoce čtenářů, byla již jakékoliv racionalitě na hony vzdálená. Lživých útoků přitom nebyla ušetřena ani Benešova manželka. Obdobně nevybíravými a podpásovými útoky mířil Stříbrného tisk v tehdejší době i na židy. Čtenáře přitom již na konci roku 1938 ujišťoval, že v Česko-Slovensku brzy zavládnou norimberské rasové zákony. Nacionální vypjatost tehdejší politické situace, kterou Stříbrného tisk příčinnivě spoluvytvářel a podněcoval, je možno dokumentovat i skutečností, že orchestr Národního divadla odmítl dirigentu Talichovi hrát na zkoušce *Prodané nevěsty*, protože operu nastudoval Hanuš Thein, který byl žid. Představení se nakonec sice konalo, ale jméno režiséra bylo ze všech plakátů a propagačních materiálů odstraněno. V únoru 1939 ale již byli všichni židovští zaměstnanci z Národního divadla propuštěni. Teprve po 15. březnu 1939, kdy byl zbytek republiky obsazen německou brannou mocí a vytvořen protektorát Čechy a Morava, se Stříbrný z veřejného života stáhl a jeho hlas zmlkl. Veřejně nevystupoval, nepublikoval, stáhl se i z vydavatelského podniku *Tempo*, který přenechal synovi, z hlavičky tiskovin nechal odstranit nápis „*Zakladatel Jirí Stříbrný*“ a většinu času trávil ve své vile v Káraném u Prahy. Bylo to prozření, či pragmatický kalkul protřelého politika?

nářské zkušenosti Stříbrného, který dokázal čtenářsky atraktivní témata nejen nalézat (či si je přímo vymýšlet), ale i bulvárním a až bombastickým způsobem prezentovat. Pochopitelně se proto i redaktoři jeho tiskovin snažili, aby v těchto směrech za svým šéfem a zaměstnavatelem nezaostávali. To všechno způsobovalo, že tiskoviny vydávané Stříbrným byly obecně rozšířené a známé. Projevilo se to třeba i v populární písničce Babička Mary. Podle autorů V+W jela „babička Mary“ ze Štěchovic do Prahy do volebního boje. V Praze se pak o její hlas ucházely politické strany. A tam „ze všech nejvíce volala ji Polnice“. To byla zřejmá a ve své době zcela srozumitelná narážka na časopis, který vybral a opatřil doslovem Jiří Voskovec (publikace vyšla v roce 1966 pod názvem Klobouk ve křoví), autor pak doslova konstatuje, že někteří profesionální politikové tehdy zcela vážně tvrdili, že v Osvobozeném divadle uváděná revue Vždy s úsměvem, v níž zazněla i píseň Babička Mary, pomohla v jarních volbách roku 1935 porazit právě Národní sjednocení. Ostatně v písničce o babičce Mary se jistě poznával i Jiří Stříbrný osobně, protože právě o něm byl verš „stoletý věk prý nevdá, na předáka je to mládí“, poukazující na jeho aktivity jako již obstarožního politika v Mladém Národním sjednocení. V dnes používané nahrávce je ale v textu změna. Původní verš – protože nikdo už nic neví o jakémsi fašistickém plátku Polnice volá – nahradil již Jan Werich i dnes srozumitelným textem „ze všech nejvíce volala ji pravice“.

Stříbrného bulvární tisk byl plný nejrůznějších urážek a denunciací. To Jiřímu Stříbrnému samozřejmě vyneslo – v bezprostřední vazbě na jeho hospodářské kauzy – že i on se stával terčem nejrůznějších vtipů, karikatur a četných politicky laděných kreseb. Do Lidových novin je kreslil Josef Čapek, k nejznámějším ale patřily kresby Antonína Pelce vycházející v levicovém časopisu Trn. Byly doprovázeny slovními titulky, aby bylo zcela zřejmé, o co jde. Jeden text konstatoval: „Známý atlet Jirka se cvičí ve vzpírání břemen,“ a na kresbě byl znázorněn Jiří Stříbrný sedící na pytlích s penězi a vzpírající v jedné ruce uhelné doly a ve druhé Československé státní dráhy. Kresba tak připomínala známou kauzu, v níž byl Stříbrný jako ministr železnic obviněn, že od svého bratra, ředitele a majitele uhelných dolů, nakupoval pro státní dráhy předražené uhlí, a tím okrádal stát. Několikrát byl proto v kresbách Antonína Pelce zobrazen i jako uhlobaron. Největší ohlas pak měly ty Pelcovy kresby, které byly otištěny přímo na titulních stránkách Trnu. Na jedné Stříbrný ládoval uhlí do kanonu představujícího jeho Polední list, v němž soustavně obviňoval z korupce všechny své kritiky a politické nepřátele. Jiná titulní kresba pak znázorňovala Stříbrného, oděného do jeho novin plných skandálních kauz, jak hrdě oznamuje: „Tady máte důkaz, že ulice potřebuje moje noviny.“ Tím důkazem měla být fronta mužů na toaletu, kteří všichni drželi v ruce právě jeho noviny.

Po skončené válce byl Jiří Stříbrný 4. dubna 1946 zatčen. Po dlouhou dobu nebyl ve věznicí vůbec vyslýchán, nebylo mu ani sděleno, z čeho je obviněn. Vlastní proces u Národního soudu, vytvořeného na podkladě dekretu prezidenta republiky ze dne 19. června 1945, byl zahájen 3. ledna 1947. Obžaloba se soustředila na obvinění, že v době zvýšeného ohrožení republiky podporoval a propagoval nacistické hnutí aby zvrátil mravní, národní a státní vědomí československého lidu, zvláště mládeže. Útoky proti Benešovi byly posuzovány jako vědomý boj proti osvobození a schvalování okupace. Celý obžalovací slib měl 50 stran textu, přičemž více než jeho polovina věnovala pozornost historickému vývoji politického smýšlení Stříbrného. V podstatě tedy době před účinností retribučního dekretu, na jehož podkladě byl Stříbrný souzen. V závěrečné řeči Jiří Stříbrný uvedl, že byl vždy českým nacionalistou, ale že nikdy nepřekročil mez oddělující nacionalismus od fašismu. A že se po celou válku choval důstojně a z českých politiků žijících na území protektorátu i nejstatečněji. Je ovšem pravdou, že mezi fašismem a vypjatým nacionalismem žádná neproniknutelná zeď neexistovala a Stříbrnému jako zkušenému politikovi muselo být zřejmé, že jeho naklánění přes ni na druhou stranu bylo nejen očividné, ale i přílišné. A nejen to – hranice mezi oběma politicky extrémními směry nebyla nikdy přesně vymezena, v čase se navíc různě měnila a posunovala, což jistě vedlo nejen k možným a prokazatelným přešlapům, ale i k celým krokům na druhou stranu.

Rozsudek byl vynesena 18. ledna 1947 a Stříbrný byl odsouzen k doživotnímu žaláři. Nečekaně přísný rozsudek nebyl ani veřejností, ani mnohými známými osobnostmi pozitivně přijat. Neviděli ve Stříbrném ani zrádce republiky, ani pomahače okupantů. Vnímali proto rozsudek téměř jako výraz Benešovy snahy vypořádat se definitivně se svými odpůrci z dob první republiky. Když v roce 1992 vyšly Paměti profesora Václava Černého, byly v nich i tyto věty: *„Svoje pravicové protivníky z posledních předválečných let dal Beneš rozdupat s krutostí, jež byla směsí nespravedlnosti, neprozíravosti a nedemokratičnosti. Jiří Stříbrný, Rudolf Beran, Radola Gajda byli ovšem banální politikové drobného formátu, ale do doživotního žaláře nepatřili, zde bylo stiháno staré štvavé antibenešovství, nota bene v případě Stříbrného kajicné, nikoliv domnělá národní zrada.“*

Zajímavým dovětkem může být to, že v závěru roku 1947 doporučil krajský soud v Praze, aby v případě Jiřího Stříbrného bylo vyhověno jeho žádosti o milost. Své rozhodnutí odůvodnil nezávadným chováním odsouzeného v letech okupace. O celé věci informovalo i Rudé právo. Na jeho zprávu reagovali přisedící Národního soudu, který o rozsudku rozhodl. V dopisu adresovaném kanceláři prezidenta republiky vyjadřovali své stanovisko, že by prezident použít ústavního práva k udělení milosti neměl. Jejich dopis prezident Beneš pro-

kazatelně četl, protože přímo na dopis přidal vlastnoruční poznámku, že jejich funkce zanikla dnem 4. května 1947, kdy byla příslušným zákonem ukončena platnost retribučních dekretů a činnost Národního soudu...

Dnes se o Jiřím Stříbrném prakticky nehovoří, nijak se nepřipomíná a jeho jméno proto už také mnoha občanům naší republiky nic neříká. Přitom nepochybně byl jedním z nejznámějších, ale i nejprotřejejších politiků předmnichovské republiky. Mlčení o Stříbrném přitom není příznačné jenom pro poslední roky. Bylo tomu tak po jeho odsouzení v roce 1947 po všechny následné roky. Rozhodně nebyl v politickém životě chvályhodnou osobností, která by hrála úctyhodnou roli. V něčem byl i značně osobitý. Politické soupeře vnímal jako osobní nepřátele a v nepřátele se mu měnili i ti, s nimiž po určitý čas spolupracoval. A protože jakoukoliv věcnou připomínku či poznámku cítil jako osobní útok, považoval záhy za své osobní nepřátele prakticky všechny, kteří se v politickém životě pohybovali. Sám byl politikem, který si nikdy a v jakémkoliv sporu či boji nebral rukavičky a za dovolené považoval jakékoliv prostředky. To všechno, společně se skutečností, že s jeho jménem byla spojena početná řada korupčních kauz a finančních machinací, že jeho tisk patřil k nejdopornějšímu bulváru, že po zásluhách o vznik republiky koketoval s fašismem a že se stal téměř čítankovým prototypem politika, který si bez jakýchkoliv skrupulí a zábran udělal z politiky výdělečnou živnost, ho v podstatě z národní paměti vyřadilo a uvrhlo do zapomnění.

Existuje ale jedna výjimka – a tou je známková tvorba. V souvislosti se stoletým výročím vzniku našeho státu se, plně v duchu historické pravdivosti, objevila připomínka Jiřího Stříbrného na poštovních známkách. Na aršíku Cesta ke státnosti za světové války je vypodobněn společně s dalšími historickými osobnostmi. Jeho portrét není přímo na známkách, ale je umístěn spolu s dalšími portréty na okraji značně zdobného aršíku. Na aršíku s názvem Historie poštovníctví na našem území je ale už jeho portrét na výrazně dominantní známce aršíku. Přímou na známce je navíc doprovázený ještě textem, že byl prvním československým ministrem pošt a telegrafů. Spolu se známkou s portrétem Stříbrného je na aršíku ještě známka s portrétem prvního generálního ředitele československé pošty.

Prostý fakt, že letos uplynulo již 140 let od narození a 65 let od úmrtí Jiřího Stříbrného pak naše tiché a nevtíravé připomenutí jedné z výrazných, ale současně i nepřehlédnutelně kontroverzních a spíše hořkých osobností našich moderních dějin jen doplňuje a uzavírá.

FRANTIŠEK MORKES